

TOXICKÝ
DECH

THEO A JEHO
LESNÍ ROH

JAK SI

VYCVIČIT

PRVE A JESÍ
KÁRAMKY

RÁD PODPLÁ-
CÍM MÁMU
TYČINKAMI

RODIČE

PAN UČITEL
V KALHOTÁCH
AŽ KE KRKU

MLADÁ
FRONTA

TALÍŘ VELIKOSTI
KONTAKTNÍ ČOČKY

Pete Johnson

Jak si vycvičit rodiče

Vyšlo také v tištěné verzi

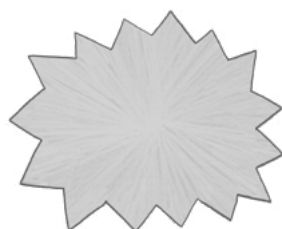
Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Pete Johnson
Jak si vycvičit rodiče – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

mladá fronta

JAK SI VYCVIČIT RODIČE

PETE JOHNSON

JAK SI

VYCVIČIT

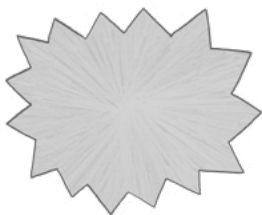

RODIČE

mladá fronta

S díky věnováno Janovi, Lindě, Rubinovi,
Adamovi, Harrymu a Billovi Blomfieldovým
a Allison Beynonové.

PŘÍCHOD DO ŠPRTOUNOVA

PONDĚLÍ 7. LEDNA

Myslím, že jsem přišel na divné místo.

Dneska jsem byl poprvé v nové škole. Setkal jsem se s ošuntělým starým chlápkem, který se představil jako ředitel. Je mu asi sto osm, má huňaté obočí a strašně prská. Po jeho odchodu jsem si musel otřít obličej. Měl jsem ho úplně mokrý.

Čtyřikrát mi opakoval, jaké mám štěstí, že jsem nastoupil do jeho školy, a pořád vyslovoval špatně moje jméno. Zní Louis, vysloveno Lu-í, ne jak to říkal on, Lujs. Ale mlčel jsem. Trochu mě děsilo to obočí.

Potom jsem se seznámil se svým třídním učitelem Czerwikem, jehož účes připomínal helmu, a ten

prohlásil, že budu posilou školy, ale už se tvářil dost pochybovačně.

Potom mě představil třídě. Všichni zírali na prcka s hlavou jako cibule a rozježenými hnědými vlasy. Znervóznilo mě to. Když jsem nervózní, začnu mluvit po australsku. A tak jsem řekl: „Těpic, vačice.“ Jen na mě mlčky třeštili oči.

Posadil jsem se vedle kluka, který se jmenoval Theo. Potkali jsme se ten den, kdy jsme se sem přistěhovali. Bydlí v obrovském domě na konci naší ulice.

Zeptal se mě, jestli jsem opravdu Australan. „Vždycky jenom ráno,“ odpověděl jsem. Ani mu nezacukaly koutky.

Rozhlédl jsem se po třídě a okamžitě jsem zjistil, že tam nejsou žádné holky (jsem všímavý). Přestože mi většina holek leze na nervy, trochu mi chybí, když je nevidím. Navíc bylo ve třídě jen dvacet žáků, a to není moc. (V mojí bývalé škole nás bylo skoro dvakrát tolik.)

První hodinu byla angličtina. Učitel rozdával nějaké projekty z minulého pololetí a ve třídě panovalo takové napětí, že by se dalo krájet. Člověk by si myslel, že všichni čekají na výsledky loterie.

O přestávce začal Theovi vyzvánět mobil. Byl to jeho táta. Chtěl se Thea zeptat, jak s projektem dopadl. Theo ve skutečnosti dostal nejlepší známku ve třídě.

„Až to táta uslyší, bude se usmívat,“ sdělil mi pyšně.

Kdyby zavolal táta do školy mně, můžu tě ujistit, že by se moc dlouho neusmíval.

Po vyučování musel Theo chvátat na hudebku – hrál na lesní roh. I všichni ostatní ve třídě chvátali někam, kde se učili něco příšerného.

Přistál jsem snad ve Šprtounově, milý deníčku?

ÚTERÝ 8. LEDNA

Výhody našeho přestěhování:

- 1) Pokoj mi tak divně nesmrdí jako ten předchozí.
To proto, že v něm už nemusím bydlet s ukňouraným skrčkem jménem Elliot.
- 2) To je všechno.

Nevýhody našeho přestěhování:

- 1) Nikdo to se mnou neprobral. Loni v listopadu mi naši prostě oznámili, že se přestěhujeme blíž k Londýnu, protože tátovi zčistajasna nabídli novou práci. „Je to životní šance,“ oznámil. „Obzvláště v mém pokročilém věku,“ dodal. A tím to skončilo. Ani se mě neobtěžoval zeptat, jestli mi nevadí odstěhovat se stovky kilometrů daleko.
- 2) Celý svůj život (dvanáct let) jsem bydlel v našem starém domě a rozhodně jsem se netoužil přestěhovat.

- 3) Zůstali tam všichni mí kamarádi.
- 4) Každý den v nové škole trvá tři sta let.
- 5) Smích je tam zakázaný.
- 6) Jsem v té škole jen proto, že tátův nový šéf má velice dobré vztahy s jedním členem školské správní rady. Rodiče nevědí, že jsem tajně vyslechl, jak si tohle všechno povídají.
- 7) Připadám si strašně osamělý.
- 8) Je to příliš deprimující, než abych psal dál.

STŘEDA 9. LEDNA

Zdejší sousedé jsou totální prudiči. Dneska po vyučování jsem si kopal s míčem vzadu na zahradě, když vtom u nás zazvonila sousedka a stěžovala si, že se chovám hlučně. Prohlásila, že Olympie se kvůli mně nemůže soustředit na studium.

Olympii je pět let!

ČTVRTEK 10. LEDNA

Theo je trouba.

Vždycky vypadá, jako by ho rodiče právě vyprali a vyžehlili. A já vím, že s tímhle nemůže nic dělat. Ale pořád mluví tichým hlasem, všechno myslí

smrtelně vážně a nemá ani špetku smyslu pro humor (jinými slovy, nesměje se mým vtipům.)

Někteří jiní kluci jsou v pohodě. Jen mi všichni připadají úzkostliví, vynervovaní a tak trochu utlumení. Jako by z nich tahle škola vysála veškerou radost. No, se mnou ať to radši nezkouší.

PÁTEK 11. LEDNA

Dneska jsem dostal zpátky svůj první domácí úkol z přírodních věd. A Theo mi okamžitě pošeptal do ucha: „Tak co jsi dostal?“ Jako by na tom záleželo.

Měl jsem 10 bodů z 20, což je celkem slušné, a tak jsem mu to řekl. A on si nedokázal odpustit lehký úsměv.

Později jsem ho zahlédl, jak si dozadu na sešit píše moje hodnocení. „Proč to děláš?“ zeptal jsem se.

Zrudnul jako krocan a odpověděl: „Moje máma to chtěla vědět.“

Myslím, že jeho máma by potřebovala chodit víc mezi lidi.

Abych řekl pravdu, jsem s 10 body z 20 naprosto spokojený. Ani v bývalé škole jsem nedostával výborné známky. Řekl bych, že jsem ve spoustě předmětů průměrný. Možná trochu nad průměrem v rétorice a anglině (i když pravopis je katastrofa) a trochu pod

průměrem v šíleně odporných předmětech, jako je fránina a matika. Až doted' byli naši s mým vysvědčením naprosto spokojení. Učitelé obvykle tvrdili, že jsem strašně upovídaný, ale že mě takového mají rádi.

A navíc to moc neřeším, protože škola nemá absolutně nic společného s mojí budoucí kariérou. Chci být totiž komik. Nesměj se. No, jestli chceš, můžeš. Ale existuje jen jedna věc na světě, která mi jde opravdu dobře, a to je rozesmívat lidi.

Už když mi byly dva, rozesmíval jsem chůvu a tetičky. Zpíval jsem legrační písničky, a když jsem byl o něco starší, vyprávěl legrační vtipy a předváděl lidi z telky. A moje chůva si otírala oči, protože jí smíchy tekly slzy, a říkala, že jsem „malý dareba“. A máma tvrdila, že netuší, po kom to mám, a já byl šťastný a pyšný.

Ve škole jsem byl taky vždycky ten, kdo oživí hodinu vtipnou poznámkou. Když byla totiž hodina obzvlášť nudná, spolužáci se na mě začali dívat, abych jim zvedl náladu.

A minulý rok se konala talentová soutěž pro děti. Dvacet tři účastníků a vítězem jsem se stal... JÁ. Měl jsem na zdi v pokoji diplom, který to dokazoval.

Ve skutečnosti jsem byl šíleně nervózní, když jsem vyšel na jeviště. Srdce mi zběsile tlouklo a přišerně jsem se potil... A začal jsem něco blábolit po australsku.

Pořád si nejsem jistý, jestli se obecnstvo smálo mým vtipům, nebo tomu příšernému nářečí. Ale každopádně se smáli a já cítil, jak se ve mně něco uvolnilo, a přestal jsem se bát. Po pravdě řečeno, zůstal bych na jevišti mnohem déle. Neumíš si představit, jak to bylo fajn. Nejlepší okamžik mého života.

SOBOTA 12. LEDNA

Dneska byla naše rodina pozvaná k Theovým rodičům.

Dveře otevřel Theův tatínek. „Vítejte na palubě,“ zahulákal na nás. Hlavu má holou jako kulečnickovou kouli a je obrovský. Popadl mě za ruku, asi dva roky ji drtil ve svojí medvědí tlapě, a když jsem vykřikl: „Dobrý den, pane Guerney,“ energicky zavrtěl hlavou a zahalekal: „Tady si na ceremonie nepotrpíme! Jsem Mike a tohle je Prue.“

Prue (Theova máma) se kolem motala v černých květovaných kalhotách a šíleně cinkala, protože měla na ruku spoustu náramků. Prohlásila, že nachystali haldy jídla a že musíme všechno „zbaštit“, a podala nám talíře o velikosti kontaktních čoček.

Po jídle následoval nečekaný kabaretní program. Theo hrál na piáno (než začal, podíval se na mě a trochu zrudnul) a pak nám Mike s Prue vykládali

o Theově mnoha hudebních úspěších. Poté začali vypočítávat mnoho jeho dalších úspěchů. Ale to už jsem zíval tak hlasitě, že jsem špatně slyšel.

Pak přišlo na řadu vystoupení Theovy sestry Libby. Je jí teprve šest, stejně jako Elliotovi (jak máma potom šeptem sdělila tátovi), přesto dokázala odříkat jména všech anglických králů a královen od roku 1066 až do současnosti.

Na konci se máma zeptala: „Ale jak to, že tohle všechno umějí, když jsou tak mladí?“

„Oba mají mozek jako houbu,“ vykřikl Mike, „a neustále nasávají vědomosti, ale taky...“ Podíval se na Prue.

Prue nám naznačila, abychom ji následovali do kuchyně. Na zdi visel harmonogram se všemi Theovými a Libbyinými mimoškolními aktivitami: hudba, umělecká kritika, šachy a další stejně příšerné věci.

„Je náročné tohle všechno zvládnout,“ přiznala Prue, „a vědět, kde mám být a s jakými pomůckami. Ale rozhodli jsme se, že naše dvě děti nepromarní ani vteřinu svého času.“

Naši se dívali na harmonogram a oči jim úžasem lezly z důlků. Pak se ozval Elliot, že dneska napsal povídku.

„Ach, pověz nám o ní, drahoušku,“ zavrkala Prue.

„Je o člověku, který jí holuby z nosu,“ spustil.

Zachytil jsem mámin pohled a všiml si, že se snaží zachovat vážnou tvář. Krátce po tom jsme se všichni vypotáceli ven. Doufám, že už se tam nikdy nevrátíme.

NEDEŽLE 13. LEDNA

Nejhorší věc na tátovi:

Nemá absolutně smysl pro rytmus. To by nevadilo, kdyby dokonce i ve svém pokročilém věku netrval na tom, že bude na večírcích a svatbách tančit. Ještě hůř, jednou začal hrát v Musiclandu na imaginární kytaru. V obchodě právě pouštěli písničku z hitparády ze sedmnáctého století, kterou táta znal. A tak sebou začal zmítat jako šílenec a bylo mu úplně fuk, že stojím vedle něho. Později mi řekl, že v mládí hrál několik týdnů v kapele. To mi hlava nebere... A nebere.

Nejhorší věc na mámě:

Má chvíle, kdy se přestane ovládat. Nikdy nevíš, kdy k tomu dojde. Nedávno jsem sledoval televizi a ona se zničehonic vrhla před obrazovku a začala vykřikovat: „Snad se nedíváš na takovou blbost? Určitě máš na práci něco lepšího.“

Takhle mlela několik minut. Ale já zachoval klid a měl s ní trpělivost a ona se po chvílce uklidnila a nechala mě dál sedět u telky.

Závěr:

Po návštěvě u Mikea a Prue musím uznat, že naši vlastně nejsou tak špatní.

Mike s Prue jsou totiž pořád s dětmi. A dokážeš si představit, že s nimi trávíš každý den? Ne, milý deníčku, ani se o to nesnaž. Jen bys z toho měl noční můry.

PONDĚLÍ 14. LEDNA

Dal jsem mámě tu divnou čokoládu s ovocem a oříšky (její oblíbenou). Právě byly ve slevě a tak jsem jí dneska jednu koupil. Měla šílenou radost, a než mi došlo, co se děje, vlepila mi na tvář obrovskou mlskovou pusku. Protentokrát jsem jí to dovolil, a dokonce jsem ji na oplátku krátce objal.

Když ten večer přišel táta domů, zeptal se mě, jestli jsem se už naučil všechny anglické krále a královny od roku 1066. Řekl to naprosto vážným hlasem; teprve když jsem viděl, že mu cukají koutky, došlo mi, že si dělá legraci.

„Na okamžik jsi mě vyděsil,“ přiznal jsem a táta se rozesmál.